

In gesprek met een van de oprichters van de 40-jarige Heemkunde Werkgroep Reusel

Firtig jaor geleejen heb ik saomen mee Graort van 't Centrum en Wim van Péér van Toorte Driekske de Heemkunde Werkgroep Reusel opgeriecht. Dé is unne hille tééd geleejen!

Hein Horsting op 16 maart 2011 in zijn woonkamer aan de Korenbocht 44.

Aan het woord is de 92-jarige weduwnaar Hein Horsting, de oudste zoon van de acht kinderen van Jan Horsting uit Didam en Nel van *Jan Nollekes* (Heesters) uit de Reuselse Peel, nu wonende in een aanleunwoning aan de Korenbocht te Reusel.

Gelderse afkomst

Mama, Nel van *Jan Nollekes*, was 'n volbloed Reuselse mèr papa was unne Gelderse.

Papa en andere Gelderse familieleden hebben me het een en ander verteld over mijn Gelderse voorouders en hoe ze in Reusel terecht gekomen zijn. De stiefvader van papa was Jan Stark. Hij was de tweede man van mijn grootmoeder. Grootmoeder had uit haar eerste huwelijk twee zonen, te weten ome Gerrit en papa Jan Horsting en ook nog vijf dochters. De familie Horsting had in het Gelderse Didam een boerderij die *de Melder* werd genoemd.

Veel Gelderse jonge boeren gingen in het begin van de vorige eeuw boeren in de Brabantse Kempen omdat in de Achterhoek een boerderij met 10 hectare grond evenveel kostte als een boerderij met 25 hectare grond in de Kempen. Papa en zijn broer ome Gerrit hadden dat plan ook opgevat en grootvader Jan Stark ging voor hen op pad. In de Kempen lag volgens hem de grond voor het grijpen op de eindeloze heidevelden die vroegen om ontgonnen te worden.

De trotse papa Jan Horsting in 1939 posierend als luchtwachtsoldaat.

Grootvader was een man van de wereld, hij had in zijn jonge jaren 6 jaar bij een oom in Amerika gewoond waar hij Engels geleerd had. Vaak luisterde hij naar de Engelse radiozenders en vertaalde dan voor ons wat er gezegd werd.

Van boer Kraaivanger uit Bladel, een van de eerste Gelderse boeren in de Kempen, hoorde hij dat in Reusel de boerderij van *Klaose Jan* (Antonis) te koop was. Op een zondag in het voorjaar van 1913 vertrok grootvader naar Reusel, toentertijd was dat bijna een dagreis. Het laatste stuk naar de boerderij van *Klaose Jan* en zijn zuster *Goke*, die op 't Kippereind in de Reuselse Peel (nu 't Hof) stond, moest te voet. Het was een Kempische langgevelboerderij, voor een groot gedeelte bedekt met stro en aan de onderkant enkele rijen pannen. De koop van de boerderij ging op een ongewone wijze. *Klaose Jan*, die volgens eigen zeggen, goed katholiek was zei hem dat de handel op zondag door de kerk verboden was en dat hij zich daar aan hield. "Dat doe ik ook", zei grootvader haastig, "maar wat zou je morgen voor de boerderij vragen?" "*Mèrrege*", zei *Klaose Jan*, "*vraag ik (zoveel) gulden*". "Dan is ze morgen verkocht", zei grootvader. Op deze manier werd zowel de kool

als de geit gespaard.

De verhuizing naar de Kempen met grootvader Jan Stark aan het hoofd kon toen beginnen. Met paard en kar, beladen met huisraad en gereedschap, is papa van Didam naar Reusel gereden. Hij deed daar twee lange dagen over, vertelt Hein.

Ouderlijk gezin

Mijn grootouders kregen op 4 juli 1913 vergunning om het woonhuis van de boerderij te vernieuwen. Bovendien kregen ze op 9 maart 1914 toestemming om ongeveer 500 meter verderop in de Peel een boerderij met stallen te bouwen voor ome Gerrit Wolsing een schoonbroer van papa. Het werd een boerderij naar Gelders model. Maar na een paar jaar ging de familie Wolsing terug naar de Gelderse Achterhoek.

Papa en zijn broer, ome Gerrit, boerden samen met grootvader op de boerderij van *Klaose Jan*. Spoedig daarna liet ome Gerrit het ook afweten en ging eveneens terug naar de Achterhoek. Ome Gerrit was voor zijn vertrek nog wel een van de oprichters van de Jonge Boerenstand geweest en ook de eerste voorzitter. Hun nieuwe boerderij in de Peel werd verkocht aan *Jan Nollekes* (Heesters) die getrouwd was met *Jaontje Toort* (Van Gompel). Ze hadden een groot gezin. De meesten jongens kregen bijzondere bijnamen. Ze werden *Toort* (Marte), *de Witte* (Peer), *Max* (Jan), *Sint* (Sjef), *Krekel* (Geertje) en *Driek* genoemd. Hun dochters waren Kee, Sjo en Nel. Met Nel is papa in 1917 getrouwd.

Mama, Nel van Jan Nollekes. Ze overleed op 19 april 1929 twee weken na de geboorte van dochter Mien, haar achtste kind.

Op 30 augustus 1918 werd ik hun eerste kind. Tussen 1918 en 1929 kwamen er nog 2 broertjes en 5 zusjes bij en was ons gezin compleet.

Tegenslagen

Nog goed weet ik dat op de tweede paasdag van 1925, onze boerderij tot de grond toe afbrandde. De brand brak in de middag uit. Ik was toen iets verderop in de Peel bij Driek oom (*Toorte Driekske* van Gompel) en tante Trees aan het spelen en zag toen de vlammen boven onze boerderij uitkomen. Al het vee kwam in de vuurzee om, alleen ons paard wist men te bevrijden. Maar het had zoveel brandwonden dat het door de politie werd doodgeschoten.

In ons gezin waren toen al vijf kinderen geboren en ook grootvader en grootmoeder woonden nog bij ons in. Voor mijn ouders was het een hard gelag, bovendien waren ze slecht verzekerd. De buurt wilde een omgang (geldinzameling) houden, maar daar wilde papa niets van weten. Het paste niet bij zijn Gelderse trots. Na de brand kregen we onderdak bij familie in de Peel. Ik kwam te logeren bij Driek oom en tante Trees. Tante Trees was een *hil goei mins*, ze stond altijd voor iedereen klaar. Nog steeds weet ik hoe het brood smaakte dat ze in de met *mutserd* (takkenbossen) gestookte oven bakte, zo lekker was dat. Ook bakte ze heel lekkere oogstpollen. Dat waren appels gebakken in brooddeeg die tegelijk met de broden werden meegebakken, vertelt Hein.

Ruim een jaar na de brand stierf grootmoeder. In tegenstelling tot opa, papa en de rest van ons huisgezin heeft ze nooit echt *d'n oard* gehad in de

Het gezin van Jan Horsting en Nel van Jan Nollekes in 1923. Hun kinderen v.l.n.r. Hein, Jan, baby Sjaan en Grada.

Moeder Hillegien Hoffard met haar nichtje Greetje Biemans omstreeks 1936 op het erf van haar boerderij in de Peel.

Reuselse Peel. De wederopbouw van de boerderij was toen nog in volle gang. Het lag voor de hand dat het een boerderij naar Gelders model werd. De voordeur in de zijgevel, daarachter een lange gang met aan weerszijde de nodige kamers. Op het eind van de gang de deur naar de stal. Het dak had een Franse kap en was gedekt met leien.

Een paar jaar na de brand stierf de gehele vee-stapel als gevolg van mond-en-klauwzeer en zaten mijn ouders weer even in zak en as. Het ongeluk bleef ons toch weer achtervolgen, want op 19 april 1929 stierf mama op 34-jarige leeftijd aan een pijnlijke infectieziekte. Ze overleed twee weken na de geboorte van ons Mien, haar achtste kind. Tijdens haar overlijden was papa koning van de Reuselse *Guld* (Gilde). Ze werd met de Gilde-er begraven. Na de begrafenis moest onze papa volgens traditie de gildebreders trakteren op 'n vat bier en peperkoek. In de statuten van *de Guld* staat immers in het oud Nederlands *een tonne bier en cruijtkoek*.

Onze papa moet ten einde raad geweest zijn toen hij alleen achter bleef met 8 jonge kinderen en een boerenbedrijf dat moest doorgaan. Ook nu weer sprong de familie van mama in. De jongste zusjes werden opgevangen bij grootmoeder *Jaontje Toort* en bij haar getrouwde dochters. Zo kwam onze Mien als baby terecht bij tante Sjo. Ik moet zeggen, de familie zorgde goed voor hen. De hulp in ons huishouden was de pas 16-jarige Jaan van Driek oom en tante Trees. Ze deed wat ze kon, maar op haar leeftijd al de last te dragen van een huishouding was te veel van het goede. Voor haar harde werken hebben we altijd veel respect gehad. We hadden nog altijd een groot huishouden, minimaal moest er voor 8 personen gezorgd worden. Het viel niet mee om een

De kinderen van Jan Horsting en Nel van Jan Nollekes Jan omstreeks 1931. V.l.n.r. Hein, Grada, Jan, Sjaan, Griet, Gerrit, Anny en Mien.

Het gezin van Jan Horsting en zijn tweede vrouw Hillegien Hoffard op 11 september 1933. Vooraan v.l.n.r. Griet, papa Jan met Mien op schoot, Gerrit, moeder Hillegien Hoffard, Anny en Sjaan. Achteraan Hein, Grada, Jan en oom Gerrit Horsting.

geschikte dienstmeid te vinden die deze zware taak op zich kon nemen. Ome *Toorte Marte* stelde voor een advertentie te plaatsen in de Tilburgse Courant met de tekst erbij 'huwelijk niet uitgesloten'. Laat nu in dezelfde krant, boven die advertentie een advertentie staan met dezelfde strekking van Hillegien Hoffard uit het Groningse Nieuwe Pekela. Het was een kinderloze weduwe geboren op 26 november 1896 die toentertijd in Tilburg verbleef. Papa maakte een afspraak en het klikte meteen. Ze trouwde in 1933 met papa. Ze was een buitengewoon goede moeder voor ons, die voor ons zorgde alsof we haar eigen kinderen waren. Alhoewel ons moeder totaal niets van Reusel kende, zelfs het dialect niet, werd ze toch gekozen tot voorzitter van de Boerinnenbond, vertelt Hein met respect.

Schooltijd

Tijdens m'n lagere schooltijd liep ik met mijn leeftijdgenoten uit de Peel en omgeving 's morgen en 's middags naar de school van de fraters aan de Schoolstraat die toen vastzat aan het fraterklooster. We maakten heel wat kilometers van en naar de school. De afstand van ons thuis naar de school was ruim 2,5 kilometer. Die afstand legden we vier keer per dag af op klompen, samen dus meer dan 10 kilometer. Vooral als er sneeuw lag viel dat niet mee. Natte voeten krijgen was dan ook heel gewoon. Fietsen hadden we in die tijd nog niet. Ik geloof dat in Reusel alleen Jan van *Louwkes* (Goudsmits) een fiets had. Goede herinneringen heb ik aan frater Bertje (Hubertus). Hij

was een vriendelijke frater die veel gezag had maar zelden straf uitdeelde. Hij droeg altijd een rond kapje op zijn hoofd en was een verwoede pijproker.

Na de lagere school ging ik vier jaar lang een keer in de week naar de lagere landbouwschool in Eersel. Samen met Jan van *Hollandse Trien* (Lavrijsen) en

Het pas getrouwde paar Jan Horsting en Hillegien Hoffard op 11 september 1933.

Hein en Grada Horsting omstreeks 1924 op de motor, achter de rug van hun oom Gerrit Horsting.

Tinus *van de Hollander* (Lavrijsen) fietsten we op die dagen naar Eersel om de geleerde boeren van Reusel te worden. We liften wel eens een stuk mee met de Tram of de Reuselse vrachtrijder Jan Panjoel uit de Lensheuvel. Dat deden we door, op de fiets zittend, aan tram of vrachtauto te gaan hangen. Zo konden we, met een vaartje van zo'n 40 km per uur, een eind mee naar Eersel rijden. Op een keer had de politie dat tafereel gezien. Ik had een lichte jas aan die de politie in de gang van de school had zien hangen. Meester van der Zanden kwam met de jas de klas in en vroeg van wie die was. Van geen kwaad bewust meldde ik me direct en mocht de jas zelf op gaan hangen. In

de gang stond de politie mij op te wachten en we waren de pineut.

Na de lagere landbouwschool ging ik 2 jaar naar de middelbare land- en tuinbouwschool in Didam, de geboorteplaats van papa. Het hoofd van de school was ingenieur Verheij een neef en vriend van papa die regelmatig bij ons op de boerderij in de Peel op bezoek kwam. In Didam logeerde ik bij ome Hend (Hendrik) Wolsing en tante Anna Horsting. Tante Anna was een heel lieve vrouw waar ik heel goed herinneringen aan heb, vertelt Hein.

Varkensstamboek

Na mijn schooltijd in Didam kwam ik omstreeks 1935 bij papa op de boerderij. Hij had toentertijd een mooi bedrijf van ongeveer 14 hectare grond, zo'n 9 koeien en vooral veel varkens. Papa was een heel goede varkensfokker en heeft daarmee veel prijzen behaald. Hij werd door de Boerenstand benoemd tot inspecteur van het stamboek. Het betrof het veredeld Duits landvarken en het groot Yorkshire ras. In heel Brabant moest hij de biggen gaan keuren. Voldeden ze aan de eisen en hadden ze de kwaliteiten dan werden ze op zijn gezag opgenomen in het stamboek.

Jaarlijks werden er in Reusel varkensfokdagen gehouden. Deze dagen ware hoogtijdagen voor de varkensfokkers uit de wijde omgeving. Van heinde en ver kwamen ze erop af. De boeren beschouwden het als een jaarlijks terugkerende folkloristische feestdag.

Voor zijn werk gebruikte papa een motor waarvoor hij een rijbewijs nodig had. Door *D'n Brouwer*

Trouwfeest van Harrie Verhagen en Jo van Toorte Driekske (van Gompel) op 15 mei 1924 in de Reuselse Peel. Helemaal achteraan tweede en derde van rechts papa en mama Horsting met tussen hen in hun zoon Hein. Het bruidspaar zit op de voorste rij, derde en vierde van links geflankeerd door hun ouders.

(Kerkhofs) in de Lensheuvel werden toentertijd de rijexamens afgenomen. Toen papa vroeg wanneer hij examen kon komen doen zei d'n Brouwer: "Ik heb oe wel 'ns zien rijden, gij rijdt goed, kom oe rijbewijs maor afhaolen", zo ging dat toen nog. In die tijd was ik lid en werd later secretaris van de Reuselse Jonge Boerenstand. We hadden regelmatig knechten op de boerderij die via de Gelderse Voogdijraad bij ons op de boerderij werden geplaatst. Het waren vaak heel goede krachten die veel werk op de boerderij overnamen. Papa en ik hadden daardoor tijd om ons bezig te houden met het reilen en zeilen van de boerderij en de inspecties van het varkensstamboek waarvoor veel gereisd moest worden, vertelt Hein.

Oorlogsgeweld

Bij de inval van de Duitsers in mei 1940 kregen we even de families Imants en Bijsterveld in huis die gevlucht waren voor het oorlogsgeweld. Ons paard werd door de Duitsers in beslag genomen. Papa vroeg op z'n Gelders: "Je brengt hem toch weerom?" Niemand geloofde dat maar het gebeurde toch. Toen de kanonnen over de vaart naar het volgende front getrokken waren, kwamen diezelfde Duitse soldaten ons paard terugbrengen.

In de Bevrijdingsdagen van 1944 hadden we weer dezelfde families plus nog enkele onderduikers in huis en hebben ook enkele dagen in de schuilkelder gezeten. Toen de Engelsen de Peel bezetten en er in het centrum van Reusel hard gevochten werd, zijn we via Postel naar Eersel geëvacueerd. In tegenstelling tot veel boerderijen in onze

omgeving, had onze boerderij minimale schade opgelopen. Slechts één geweerkogel was via 'n raam binnen gekomen. We waren blij, maar juichten te vroeg. In februari 1945, op een zondag, viel er vlak bij onze boerderij een vliegende bom, een zogenaamde vliegende bom. De varkenskooi werd totaal vernield en het woonhuis en de stal zwaar beschadigd. De kippen en varkens liepen vrij rond. Papa lag met het raamkozijntje rond zijn hals in bed maar mankeerde gelukkig niets. In het gezin van Kees van Hoof bij de brandtoren kregen we tijdelijk een gastvrij onderdak. Met de oudste dochter Jo kreeg ik in die tijd verkering. Het klikte zo goed tussen ons dat we in 1946 al getrouwd zijn.

Onze boerderij werd weer opgebouwd. Omdat er vlak na de oorlog niet aan leien te komen was

In februari 1945 vernielde een vliegende bom de varkensberenkooi van de familie Horsting. Ook het woonhuis werd zwaar beschadigd.

Jan Horsting en zijn kleinzoon Graort Horsting omstreeks 1965. Hij was zeer bedreven in het vlechten van manden in allerlei soorten, vormen en afmetingen.

Het gelukkige bruidspaar Hein en Jo Horsting-van Hoof op 18 juni 1946..

is de boerderij toen met pannen gedekt, vertelt Hein.

Mooie tijd

Bij ons thuis in de Peel was het ook in de oorlogsjaren 's avonds vaak heel gezellig. Mijn vrienden en die van onze Jan en Gerrit te weten *Klaos van Driekes Péér* (Van de Borne) *Toontje de Vos* (Wouters), *Frans van Zwart Jantje* (Jansen),

Toontje van den Dikke (Van de Voort), *Jan Spek* (van Limpt) en anderen *lagen geregeld bij ons over de vloer* en zorgden voor gezelligheid in huis. Ook diverse vrijers van ons vrouwvolk mengden zich in het gezelschap. Onze Jan speelde accordeon en kon goed zingen. Ook anderen speelden muziek waarbij iedereen meezong. Vaak werd er gekaart, maar vooral veel gebuurt. Koffie, in de oorlog was het surrogaat, was er ook altijd. Dikwijls schudde ons moeder ook nog een mandje appels of ander fruit op tafel. Dat kwam uit onze eigen mooie boomgaard die tegenover onze boerderij lag aan de andere kant van het karspoor.

Op 18 juni 1946 ben ik met Jo getrouwd. We konden direct in de ouderlijke boerderij gaan wonen. Mijn ouders en de ongetrouwde broers en zussen woonden daar toen ook nog. In de Peel zijn tussen 1947 en 1952 onze kinderen Nelly, Kees, Jan, Margo en Graort geboren waarna ons gezin compleet was. In de Peel hebben Jo en ik en de rest van de familie altijd *hille goeie aord* gehad. Het was een buurt waar burenhulp vanzelfsprekend was en waar het altijd goed thuishomen was.

Ruilverkaveling

Van 1945 tot 1962 was ik bestuurslid van de Boerenbond waarvan 15 jaar secretaris en 2 jaar voorzitter. Ons Jo is een aantal jaren bestuurslid geweest van de Boerinnenbond en in de zestiger jaren ook voorzitster.

Als voorzitter van de Boerenbond werd ik ook nog voorzitter van de Reuselse Ruilverkaveling-commissie. De ruilverkaveling was een groot, ingewikkeld maar noodzakelijk project. Het hakte diep in het boerenleven zoals dat toen ging. Boeren moesten vaak de vertrouwde grond van hun voorouders inleveren voor andere grond en

De leerlingen van de Middelbare Land- en Tuinbouwschool van Didam van directeur Hendrik Verheij in 1939. Vooraan de 2de van rechts is jongeman Hein Horsting.

dat ging niet altijd zonder emoties en spanningen. Uiteindelijk is het allemaal gelukt en waren de meeste boeren op het einde tevreden over het verloop van het project. Ons Jo en ik vonden echter dat de gang van zaken op onze boerderij onvoldoende zekerheid bood voor ons opgroeiend gezin en besloten met het boeren te stoppen. We konden het bedrijf verkopen aan de Ruilverkavelingcommissie en hebben dat gedaan. Het was geen gemakkelijke beslissing om samen met mijn ouders de vertrouwde Peel in te ruilen voor een burgerwoning in de Lokbossen, vertelt Hein alsof het hem nu nog pijn doet.

Tot mijn pensioen in 1983 ben ik ongeveer 20 jaar contact-ambtenaar geweest bij de Boerenbond, later NCB genoemd. Mijn werk bestond o.a. uit het keuren van groenten, fruit en bloemen voor de Brabantse veilingen inclusief de veilingen waarbij ook het Land van Heusden en Altena hoorde. Verder bezocht ik namens de NCB vele jaren de Brabantse tuinders om hen voorlichting en adviezen te geven.

De Brug

Wat de aanleiding was weet ik niet precies meer maar ergens in 1946 kregen 7 Reuselnaars en ik het idee om voor de vijftig Reuselse jongens die in de jaren tussen 1946 en 1950 als soldaat in Indonesië verbleven iets te gaan doen. Ze hadden de taak de voormalige kolonie te behouden voor het vaderland. We wilden hen op de hoogte houden van het reilen en zeilen in Reusel. Een maandelijks tijdschriftje dat een brug moest slaan tussen Reusel en de Gordel van Smaragd. Een simpel idee, maar wel een bijzonder succesvol idee. Toen het blad nog maar een paar afleveringen oud was, had het in Indonesië al zo'n grote bekendheid dat de soldaten uit het hele leger elkaar bijna de hersens insloegen om dat *Reusels Blaoike* te pakken te krijgen. De anderen leden waren Jaon Jansen, Jan Tielemans, Sjef Imants, Cees Loonen, Piet Huijbregts, frater Evidius en kapelaan Pijnenburg.

De populariteit van het blad zat 'm in het feit dat we erin slaagden onderwerpen aan te snijden

Het pasgetrouwde paar Jo en Hein Horsting-van Hoof in 1946 voor hun boerderij in de Peel..

Het gezin van Hein en Jo Horsting-van Hoof op 28 januari 1960 tijdens de 40-jarige bruiloft van hun ouders en grootouders Kees en Anna van Hoof-Janssen. De kinderen, achter v.l.n.r. Jan, Nelly en Kees. Voor v.l.n.r. Margo en Graort.

Het markante hoofd met imposante snor van Hein Horsting, omstreeks 1970.

die iedereen wilde lezen. Wij waren tussen de andere veel zakelijkere Indië-blaadjes de vrolijke noot, we schreven over Reuselse trouwpartijen, kermisvierders die te diep in het glaasje hadden gekeken en veel meer vrolijke Reuselse gebeurtenissen. Als boerenzoon bestond mijn bijdrage te berichten over het boerenleven in Reusel. Dat bracht me wel eens in een lastig parket. Zoals die keer toen ik over de succesvolle asperge-oogst van Driekske van Bakel schreef. Het gevolg was dat Driekske daarna de belastingambtenaar op de stoep kreeg.

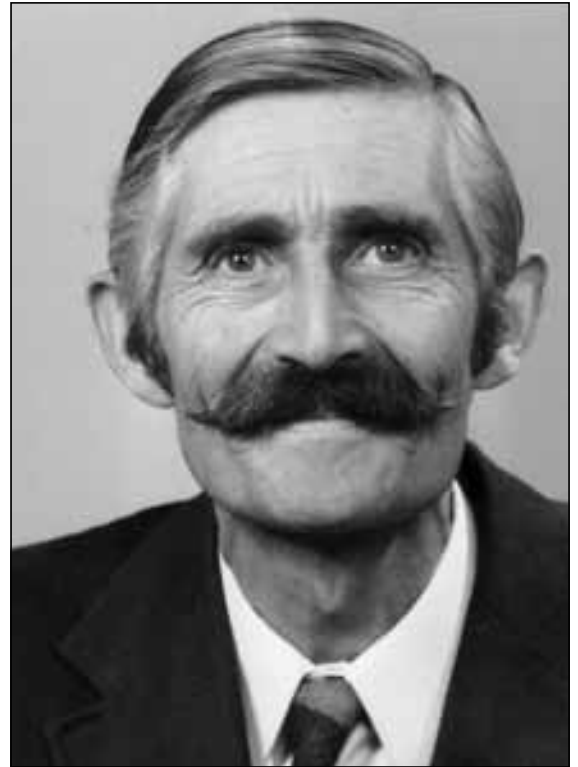
De Guld

In 1953 werd ik, in de voetsporen van papa, lid van het Reuselse *Guld* (Sint Jorisgilde). Het Reuselse Sint-Jorisgilde stond ooit voor de bescherming van de zwakken in de lokale samenleving. Nu zijn er nog vele gebruiken gebleven, zoals het offeren op de trom bij de teerdag, waarbij de opbrengst voor de pastoor is. Ook tradities zoals het driejaarlijkse koningschieten en de teerdag met zijn proefdagen. Maar ook een begrafenis met gilde-eer. Zo heb ik in 2002 mijn vrouw Jo met gilde-eer naar haar laatste rustplaats gebracht.

De *Guld* was in mijn jonge tijd vooral een gilde van boeren en handelslui. De plaatselijke brouwer was hoofdman, dus aan gerstenat geen tekort. De eeuwenoude tradities van de *Guld* hebben me altijd aangesproken. Tradities zijn er om in stand te houden. Ik zat in het kringbestuur, toen er een afdeling met het voorstel kwam om de traditionele maaltijd voor de vrouwen af te schaffen. Het ging om rode kool met worst die jaarlijks op het menu stond. Ik protesteerde en zei: "Als we dat af gaan schaffen volgt er volgend jaar weer iets anders en zijn we onze tradities kwijt."

Nee, die tradities moeten we erin houden. Binnen het Sint-Jorisgilde wordt altijd met de kruisboog

Gildehoofdman Hein Horsting en zijn vrouw wachten omstreeks 1975 op de andere leden van de *Guld*, voorafgaand aan de jaarlijkse teerdagen.

geschoten, behalve met het koningschieten, dan komt de flobert (licht geweer) voor de dag. Vroeger werd er een jachtgeweer van de boer geleend met grote ronde kogels erin weet ik nog. Zelf was ik in tegenstelling tot papa, die bekend was als scherpschutter, geen succesvol schutter. Ik had meer succes achter de bestuurstafel. Daar heb ik vaak gildedagen naar Reusel gehaald en me veel ingezet voor de overkoepelende Kring Kempenland. Meer dan vijftig jaar ben ik lid van de *Guld* waarvan ik nu nog eredenken ben. Van de Kring Kempenland ben ik nog ereraadsheer, vertelt Hein.

Heemkunde

In het voorjaar van 1971 hebben *Graort van 't Centrum*, *Wim van Péér van Toorte Driekske* en ik de Heemkunde Werkgroep Reusel (HWR) opgericht. We plaatsten een advertentie in een krant, vermoedelijk Kempisch Contact. We kenden elkaar van het toenmalige bibliotheekbestuur. Bovendien kende ik Wim omdat ik samen met hem toentertijd het reglement van de *Guld* uit de 17de eeuw vertaalde. Op die advertentie kwamen een aantal reacties. Bij de leden die zich aanmeldden waren Ad en Ko *Klet* (van Limpt), Peer *Luis* (van der Heijden) en Toon van *Smed Schel* (Schellens). Volgens mij zaten Ad en Ko *Klet* en Peer *Luis* in het eerste bestuur.

De leden van Heemkundige Studiekring De Acht Zaligheden uit Eersel hadden de advertentie ook gelezen en wilden ons graag inlijven. Het bestuur,

Gouden bruiloft van Hein en Jo Horsting-van Hoof op 18 juni 1996. Ze staan hier te midden van hun kinderen, aangetrouwden en kleinkinderen.

waaronder de bekende Arjen Kakebeeke, heeft toen in 't Centrum gesproken voor alle belangstellenden en een aantal tips gegeven over wat een werkgroep op heemkundig gebied zoal zou kunnen gaan doen. De sfeer is altijd goed geweest tussen Eersel en Reusel. De HWR heeft er voor gekozen geen onderdeel van Eersel te worden, maar een zelfstandige heemkunde werkgroep te blijven. Een aantal leden van de HWR is toen wel lid geworden van De Acht Zaligheden, vertelt Hein.

Oude dag

Ouder worden heeft ook zijn keerzijde. Zo heb ik in 2002, zoals eerder gezegd, afscheid moeten nemen van mijn vrouw Jo. Omdat Jo al een tijd ernstig ziek was, heb ik haar overlijden aan zien komen, geaccepteerd en een plaats kunnen geven. Echter het overlijden van onze zoon Jan en ook nog dat van schoonzoon Jan en schoondochter Annemie kan ik moeilijk accepteren. Het heeft me heel erg geraakt en ik had graag mijn leven voor dat van hen ingeruild.

Gelukkig heb ik op mijn oude dag veel steun van mijn kinderen. Zo zie ik dochter Margo bijna iedere dag en ze doet voor mij het huishoudelijk werk. Inmiddels heb ik 12 kleinkinderen en 5 achterkleinkinderen met nog 1 op komst. Van hen kan ik genieten en ik ben altijd blij als ik ze weer zie, vertelt Hein.

Slot

Hein is opgegroeid in de Reuselse Peel, een plek waar hij goed *d'n aord* had. De Gelderse invloed in zijn opvoeding is nog steeds te merken. Als Hein het over zijn ouders heeft spreekt hij gedecideerd over papa, mama, grootvader en grootmoeder wat voor volwassenen in Reusel heel ongebruikelijk is. Pas als het gaat over zijn stiefmoeder veran-

dert het en wordt het in onvervalst Reusels 'ons moeder'.

Hein is niet zozeer in de wieg gelegd voor het *zwaor wéérk* op de boerderij zoals hij dat zelf zegt. Hij is veel meer een man achter de bestuurstafel. Zo was hij vele jaren secretaris en voorzitter van de Boerenbond en voorzitter van de Reuselse Ruilverkavelingcommissie. Ook was hij hoofdman en deken en is nu nog eredeken van de Reuselse *Guld*. Van de overkoepelende Kring Kempenland was hij raadsheer en is ook nu nog ereraadsheer. Hein heeft ook moeilijke tijden gekend zoals het vertrek uit de vertrouwde Peel en het overlijden van zijn vrouw, zoon, schoonzoon en schoondochter. Hoewel dat veel pijn heeft gedaan, heeft Hein de rug recht weten te houden. Hij is in Reusel een markante figuur die graag verkeert tussen mensen. Bovendien gaat achter zijn imposante snor een vriendelijke innemende persoon schuil. Daarom stellen we met recht vast dat Hein van de Gelderse Jan Horsting en van Nel *van Nollekes Jan* uit de Peel, een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Jo Hendrixx bood op 16 maart 2011 Hein Horsting een bloemetje aan omdat het op die dag precies 40-jaar geleden was dat hij samen met Wim van Gompel en Graord Janssen de Heemkunde Werkgroep Reusel heeft opgericht.

